ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ο. ΧΕΝΡΥ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΜΙΣ ΚΟΛΜΠΥ

Στὴ γωνία διὸ μεγάλων δρόμων κι' ἀνάμεσα στὴ βοὴ καὶ στὰ κύματα τοῦ κόσμου, στεκόταν ἀκλόνητος σὰν βράχος, ἕνας ἡλιοψημένος ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε φτάσει πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ἀπὸ τὴ Νόμι, μιὰ μακρυνὴ πόλι τοῦ Βορρᾶ.

Ἦταν ὑψηλόσωμος καὶ στεγνός, μὲ πλατεῖς ὤμους καὶ μὲ μιὰ μελαγχολικὴ ἔκφραση στὸ πρόσωπό του, γιατὶ δὲν τοῦ ἔκανε καρδιὰ ν' ἀφήση τὴ Νέα Ὑόρκη. Εἶχε πουλήσει γιὰ μερικὲς ἑκατοντάδες χιλιάδες δολλαρίων τὴ χρυσόσκονη, ποὺ ἔψαξε ἀπὸ κεῖ ψηλά, κι' εἶχε περάσει δέκα μέρες ἀλησμόνητες σ' αὐτὴ τὴν μεγαλούπολι μὲ τοὺς ἐκκωφαντικοὺς θορύβους καὶ τὶς ἀπόκρυφες χαρές. Μὰ ἔπρεπε τώρα νὰ γυρίση πάλι στὸ Βορρᾶ, ἀνάμεσα στὴν ἐρημιὰ καὶ τὴν ἀπέραντη σιωπὴ τῶν πάγων.

Γὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ ἀναστέναξε μὲ πίκρα, εἶδε μέσα στὸν κόσμο ποὺ φωνάζει κι' ἔτρεχ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μιὰ νέα, ὑπάλληλο τοῦ «Σίμπερ Μάζον», ν' ἀνεβαίνη τὴν Ἕκτη Λεωφόρο. Ὁ τζέντλεμαν ἀπὸ τὸ Βορρᾶ πρόσεξε ἀμέσως ὅτι ἦτον ἐξαιρετικὰ ὄμορφη. Θεέ μου !... Περνοῦσε μέσα στὸν κόσμο μὲ τὴν ἴδια φτερωτὴ χάρι ἑνὸς ἐλκύθρου, ποὺ γλιστράει ἀθόρυβα πάνω στὸ χιόνι. Κ' ἡ ἄγνωστος ἐκεῖνος τζέντλεμαν καταλαβε ὅτι θὰ ἦταν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἂν αὐτὴ ἡ πεντάμορφη νέα ἦταν δική του, τελείως δική του. Καὶ μὲ τὴ σκέψη αὐτή, τὴν ἀκολούθησε ....

Ἡ ὄμορφη νέα περνοῦσε τώρα τὴν Εἰκοστὴ Τρίτη ὁδὸ μὲ γοργὸ βῆμα καὶ δὲν κύτταζε τριγύρω της, οὔτε καταδεχόταν νὰ ἀγλεντάρη μὲ τὸν κόσμο. Τὰ χρυσοξανθα μαλλιά της ἦταν σγουρά, σὰν τὰ μαλλιὰ τῆς Ἀφροδίτης, κι' ὅσο γιὰ τὸ ἁπλὸ καὶ κομψὸ φόρεμά της, ἔδειχνε καθαρὰ ὅτι εἶχε αὐστηρὸ καὶ τέλειο γοῦστο. Ὁ χρυσοθήρας ἀπὸ τὴ Νόμι, ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσε δέκα μέτρα πιὸ πίσω, ἔνοιωθε ὅτι ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της.

Ἡ μὶς Κλάριμπελ Κόλμπυ, ὅπως ἔλεγαν αὐτὴ τὴν ξανθὴ νέα, ἦταν κόρη φτωχῶν ψαράδων, ποὺ καθόντουσαν στὴ νῆσο Τζέρσεϋ. Πέρασε λοιπὸν γοργόρα τὴν προκυμαία, πήδησε στὴ σκάλα κι' ἀνέβηκε στὸ μικρὸ πλοῖο, ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη γιὰ νὰ πάη στὸ Τζέρσεϋ. Τότε κι' ὁ χρυσοθήρας ἀπ' τὸ Βορρᾶ, μὲ τρία πηδήματα, πέρασε τὰ δέκα μέτρα ποὺ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὴ νέα καὶ βρέθηκε κοντά της.

Ἡ μὶς Κόλμπυ διάλεξε μιὰ ἀπόμερη γωνιά, κοντὰ στὶς καμπίνες, καὶ κάθησε σ' ἕνα πάγκο. Δὲν ἔκανε κρύο, μὰ ἤθελε ν' ἀποφύγη τὰ περίεργα βλέμματα καὶ τὶς ἄνοστες κουβέντες τῶν ταξειδιωτῶν. Ἔπειτα ἦταν πολὺ κουρασμένη καὶ νύσταξε τόσο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κρατήση ὄρθιο τὸ χρυσόξανθο κεφάλι της. Εἶχε περάσει ὅλη τὴ χτεσινὴ νύχτα στὸ ναυτικὸ χορό, ποὺ εἶχε διοργανώσει ἡ «Λέσχη τῶν Ψαράδων», κι' ἔτσι δὲν εἶχε κοιμηθεῖ, παρὰ μονάχα λίγες ὧρες. Ἡ νέα λοιπὸν τοῦ «Σίμπερ Μάζον», ἀντὶ νὰ συλλογίζεται μιὰ ὄμορφη ἐρωτικὴ περιπέτεια, δὲν ὀνειρεύοταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ μονάχα ἕνα πρᾶγμα : νὰ κοιμηθῆ λιγάκι στὴν ἀπόμερη γωνιά της.

Ἄξαφνα ὅμως εἶδε κοντά της ἕναν ὑψηλόσωμο ἄνδρα, ἡλιοψημένο, μ' ἕνα κουστούμι ἀπὸ τὸ καλύτερο ὕφασμα, μὰ δίχως σίκ, καὶ μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι. Ἦταν ὁ χρυσοθήρας μας.

—Λαίδη, τῆς εἶπε μὲ σεβασμό, σᾶς ζητῶ συγνώμην ποὺ σᾶς μιλῶ, μὰ σᾶς.... σᾶς εἶδα στὸ δρόμο καί... καί...

—Μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μὲ ἀφήσετε ἥσυχη, τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα μὲ μεγάλη ψυχρότητα. Τί τρόπος εἶνε αὐτός !... Ἀφῆστε με ἥσυχη !...

—Δὲν εἶμαι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ νομίζετε, λαίδη, τῆς εἶπε πάλι ὁ χρυσοθήρας ἀπὸ τὸ Βορρᾶ μὲ τὸν ἴδιο σεβασμό. Σᾶς δίνω τὸ λόγο μου ὅτι μὲ παρεξηγεῖτε. Ὅπως σᾶς εἶπα, σᾶς εἶδα στὸ δρόμο καὶ ἡ ἐπιθυμία μου νὰ σᾶς γνωρίσω ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε τόλμησα νὰ σᾶς ἀκολουθήσω....

—Ἄ ! Μὰ θὰ μὲ ἀφήσετε ἥσυχη, λοιπόν !...

—Ἀφῆστε με νὰ τελειώσω, λαίδη ! Συλλογίσθηκα ὅτι ἂν δὲν σᾶς ἀκολουθοῦσα κι' ἂν δὲν σᾶς μιλοῦσα, θὰ σᾶς ἔχανα γιὰ πάντα μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀπέραντη καὶ καταραμένη πόλι. Καὶ καθὼς βλέπετε, εἶμαι ἐδῶ, κοντά σας...

Ἡ μὶς Κόλμπυ τὸν κύτταξε καλύτερα στὸ πρόσωπο. Ἀλήθεια, δὲν εἶχε ἐκεῖνο τὸ πονηρὸ χαμόγελο καὶ τὸ ἀναιδὲς βλέμμα τῶν ἀνδρῶν ποὺ παίρνουν ἀπὸ πίσω τὶς γυναῖκες. Ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ σεμνότητα ἔλαμπαν στὰ μάτια του καὶ γι' αὐτὸ ἡ νέα τοῦ «Σίμπερ Μάζον» θεώρησε καλὸ ν' ἀκούση μιὰ στιγμὴ τί θὰ τῆς ἔλεγε ὁ ἄγνωστος.

—Μπορεῖτε νὰ καθήσετε, τοῦ εἶπε, κρύβοντας μὲ τὸ χέρι της ἕνα χασμουρητό. Προσέξτε ὅμως... Ἂν παρεκτραπῆτε, θὰ φωνάξω ἀμέσως τὸν καμαρότο.

Ὁ τζέντλεμαν ἀπ' τὸ Βορρᾶ κάθησε κοντά της, δίχως νὰ μπορῆ νὰ κρύψη τὸ θαυμασμό του. Ἡ μὶς Κόλμπυ ἦταν ἡ γυναῖκα τῶν ὀνείρων του !....

—Μὲ λένε Μπλάϊντεν, τῆς εἶπε, Χένρυ Μπλάϊντεν.

—Εἴσαστε βέβαιος; Μήπως κατὰ τύχην σᾶς λένε Τζόνς ; Τοῦ εἶπε εἰρωνικὰ ἡ νέα, γέρνοντας πρὸς τὸ μέρος του μ' ἕνα σαγηνευτικὸ χαμόγελο.

—Ἔρχομαι ἀπὸ τὴ Νόμι, ἐξακολούθησε ἐκεῖνος μὲ τὴν ἴδια σοβαρότητα. Εἶχα μαζέψει ἀρκετὴ χρυσόσκονη καὶ τὴν ἔφερα μαζύ μου.

—Μπᾶ ! Τὸν πειραξε πάλι ἡ νέα. Μοῦ φαίνεται ὅτι κάπου σᾶς ἔχω δῆ....

—Ὄχι, δὲν μ' ἔχετε δεῖ καμμιὰ ἄλλη φορά. Ἐγὼ μονάχα σᾶς προσέξα στὸ δρόμο....

—Ἔχετε δίκηο. Δὲν κυττάζω ποτὲ τὸν κόσμο στοὺς δρόμους...

—Βλέπετε λοιπόν ; Ἐγὼ σᾶς εἶδα πρῶτος ! Καὶ σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν συνάντησα μιὰ νέα πιὸ ὄμορφη ἀπὸ σᾶς.

—Ὥστε εἶμαι μιὰ «βασίλισσα τῆς ὀμορφιᾶς», ἔ ;

—Μάλιστα, λαίδη, τοὐλάχιστον γιὰ μένα. Τὸ ἀναγνωρίζω. Ἀναγνωρίζω ἀκόμη ὅτι εἴσαστε ἀντάξια κάθε δώρου ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς κάνω. Τέλος ἀναγνωρίζω ὅτι ἡ συμπεριφορά μου ἀπέναντί σας ἦταν πολὺ χοντρίατικη, μὰ δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ θ' ἀγαπήσω. Ἔζησα πολλὰ χρόνια μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ἐκεῖ ἀπάνω στὸ Βορρᾶ μιὰ κατάφερα νὰ κάνω τὴν τύχη μου. Πρὶν ἔρθω ἐδῶ πέρα, εἶχα μαζέψει πέντε χιλιάδες οὐγγιὲς χρυσάφι ἀπὸ τὰ ποτάμια...

—Ὦ, Θεέ μου ! Πόσο θὰ ὑποφέρατε ! Φώναξε ἡ μὶς Κόλμπυ μὲ μιὰ ὑπερβολικὴ συμπάθεια.

Καὶ δίχως νὰ προσέξη περισσότερο στὰ λόγια τοῦ ἀλλόκοτου θαυμαστοῦ της, ἔκλεισε τὰ μάτια ἀπὸ τὸν ὕπνο.

Ἡ φωνὴ τοῦ χρυσοθήρα ἀπὸ τὴ Νόμι ἦταν τόσο μονότονη, ὥστε θάλεγε κανεὶς ὅτι τὴν ἔνιωνε νούριζε. Ἡ μὶς Κόλμπυ λοιπὸν ἔγειρε τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ πίσω καὶ τὸ στήριξε στὸν σανιδένιο τοῖχο μιᾶς καμπίνας.

—Μίς ! Ἐξακολουθοῦσε νὰ λέη ἡ σοβαρὴ φωνὴ τοῦ Χένρυ Μπλάϊντεν. Ποτέ, μέχρι σήμερα δὲν συνάντησα μιὰ γυναῖκα σὰν κι' ἐσᾶς. Ποτὲ μου δὲν ἀγάπησα, ὅπως σᾶς ἀγαπῶ τώρα, μὲ μιὰ ἀνέκφραστη λατρεία. Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ ὅτι μοῦ εἶνε τελείως ἀδύνατο νὰ σᾶς ζητήσω ἀμέσως νὰ μ' ἀγαπήσετε κι' ἐσεῖς. Θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μὲ κάνετε νὰ ἐλπίζω ; Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς βλέπω, γιὰ νὰ καταλάβω ἂν θὰ μπορούσατε ἢ ὄχι νὰ μ' ἀγαπήσετε καὶ σεῖς ;

Τὸ κεφάλι τῆς νέας μὲ μιὰ ἀνάλαφρη κίνησι ἔγειρε στὸν ὦμο τοῦ χρυσοθήρα. Ἕνας γλυκὸς ὕπνος τὴν ἔκανε νὰ χαμογελάη ἀπὸ εὐχαριστησι. Ὀνειρευόταν τὸν χορὸ τῆς «Λέσχης τῶν Ψαράδων»... Ὅσο γιὰ τὸν Χένρυ, ποὺ κύτταζε μπροστά του, δὲν φανταζότανε ποτὲ ὅτι κοιμόταν ἡ ἀγαπημένη του. Τὸ ἄγγιγμα λοιπὸν τοῦ κεφαλιοῦ της τὸ θεώρησε ὡς μιὰ ὑπόσχεσι καὶ μιὰ ἐνθάρρυνσι, κι' ἀνατρίχιασε σύγκορμος ἀπὸ ἕνα παράξενο αἴσθημα.

Εἶχε ὅμως κάνει λάθος. Δὲν εἶχε ἄραγε φλυαρήσει περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε γιὰ τὴν περιουσία του ; Θὰ προτιμοῦσε νὰ τὸν ἀγαπήση γιὰ τὸν ἑαυτό του κι' ὄχι γιὰ τὰ λεπτά του.

—Μίς, τῆς εἶπε, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ ὅτι πρέπει νὰ μοῦ ἔχετε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Μὲ ξέροιν καλὰ ἐμένα ὅλοι οἱ χρυσοθῆραι τοῦ Κλονταΐκ, τοῦ Σόρκλι - Σίτυ καὶ τοῦ Τζούκαν. Πέρασα νύχτες καὶ νύχτες ἀπάνω στὸ χιόνι καὶ δούλεψα σὰν σκλάβος, σὰν κατάδικος. Κι' ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ μιὰ σκέψη μονάχα εἶχα στὸ νοῦ μου : Θὰ εὕρισκα μιὰ μέρα μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ τὴν ἀγαποῦσα καὶ θὰ μ' ἀγαποῦσε κι' ἐκείνη; Δὲν ἤθελα νὰ κρατήσω τὸ χρυσάφι μου μονάχα γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συναντοῦσα τὴ γυναῖκα τῶν ὀνείρων μου καὶ νὰ !... τὴ συνάντησα σήμερα... Εἶνε ὄμορφο νὰ ἔχη κανεὶς λεπτά, μὰ εἶνε ἀκόμα πιὸ ὄμορφη ἡ ἀγάπη μιᾶς νέας σὰν κι' ἐσᾶς... Ναί ! Ναί ! Εἶνε πολὺ πιὸ ὄμορφο !....

Ἡ μὶς Κόλμπυ ψιθύρισε κάτι, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ καταλάβη ὁ τζέντλεμαν ἀπὸ τὸ Βορρᾶ. Κι' ἐκεῖνος τότε, γιὰ νὰ συμπληρώση τὴν ευ-

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ALBERT DELPIT

Η ΝΙΣΣΑ

ΕΔΩ καὶ δυὸ χρόνια εἶχα πάει στὴν Περσία, κατ' ἐντολὴν τοῦ ὑπουργείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν, γιὰ νὰ μελετήσω τὰ ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα τῆς ἐπαρχίας 'Ιράκ — 'Αντζένι.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες διαμονὴ στὸ 'Ισπαχάν, ἐκεῖ πὸυ ἔκανα ἔφιππος τὸν περίπατό μου, βρέθηκα πίσω ἀπὸ ἕνα φορεῖο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μεταφέρουν τὶς ἀρχόντισσες. Παρετήρησα ἀμέσως ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ ἦταν μέσα στὸ φορεῖο δὲν φοροῦσε φερετζὲ καὶ ξαφνιάστηκα. Μὰ δὲν ἦταν μόνο αὐτό. 'Η γυναῖκα αὐτὴ ἦταν φαίνεται πολὺ τολμηρή, γιατί ἀμέσως μόλις μὲ ἀντελήφθη, γύρισε πίσω τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι της καὶ μοῦ ἔριξε μιὰ φλογερὴ ματιά, ποὺ ὑποσχότανε πολλά.

Πέρασαν δυὸ μέρες καὶ διαρκῶς θυμόμουνα τὰ δυὸ μαῦρα λαμπερὰ μάτια της, ὅταν καὶ πάλιν ἀντάμωσα ἄξαφνα τὸ φορεῖο της στὸν ἴδιο δρόμο. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἔκανα τὸν περίπατό μου πεζὸς καὶ δὲν ἤμουνα μόνος. Μὲ συνόδευε ὁ φίλος μου Μεχμὲτ 'Αγᾶς. 'Αμέσως ἀνεγνώρισα τὴν κυρία μὲ τὰ λαμπερὰ μαῦρα μάτια κι' ἐκείνη πάλι γύρισε τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι της καὶ μὲ γλυκοκύτταξε. Κι' ὅταν φτάσαμε κοντὰ στὴ γέφυρα Τζούφλα. τὴν εἶδα νὰ σκύβη ἔξω ἀπ' τὸ φορεῖο καὶ νὰ πετάη, χαμογελῶντας μου, τὸ μαντηλάκι της στὸ πεζοδρόμιο.

Μεθυσμένος ἀπὸ χαρά, ἔσκυψα καὶ σήκωσα τὸ μεταξωτὸ μαντηλάκι της, χαμογελῶντας της συγχρόνως ὅσο μποροῦσα πιὸ γλυκά.

'Ο συνοδός μου δὲν μοῦπε λέξι. Ὅταν ὅμως ἐπρόκειτο ν' ἀποχωριστοῦμε, μοῦ ψιθύρισε πολὺ σιγά :

—Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, πέταξε τὸ μαντηλάκι αὐτό, γιατί οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐμπόρου 'Αστούλλα, τοῦ ἀνδρὸς τῆς Νισσά, δὲν χωρατεύουν !... Ἢ θὰ σὲ σκοτώσουν ἢ θὰ σὲ κρεμάσουν ἢ θὰ σὲ πνίξουν.

—Κι' ἡ γυναῖκα ;... Κινδυνεύει κι' αὐτή ; Τὸν ρώτησα.

—Ἔ, αὐτὲς πειὰ δὲν τὶς πολυλογαριάζουμε στὸν τόπο μας !... Ἕνα ράψιμο στὸ σακκὶ καὶ πέταγμα στὸ ποτάμι !...

Καὶ χαμογελῶντας μυστηριωδῶς, ἔφυγε.

* * *

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἐνῶ καθόμουνα στὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου ποὺ ἔμενα, εἶδα ἄξαφνα πλάϊ μου μιὰ ταίσια μπαμπόγρηα, ἡ ὁποία μοῦ εἶπε μὲ τὰ κουρσαγγλικά της :

—Φαίνεται πὼς ἔχεις καρδιά, παλληκάρι μου !... Γι' αὐτὸ ἦρθα νὰ σοῦ προτείνω κάτι : 'Η νύχτα εἶναι σκοτεινή. Θὰ μὲ ἀκολουθήσης καὶ στὴ μέση τοῦ δρόμου θὰ μ' ἀφήσης νὰ σοῦ δέσω τὰ μάτια. Θὰ σὲ πάω σ' ἕνα ἀρχοντόσπιτο, ὅπου σὲ περιμένει μιὰ ὥμορφη κυρά !... Μὰ θὰ μοῦ κάνης ὅρκο πρῶτα ὅτι δὲν θὰ θελήσης νὰ μάθης σὲ ποιὸ σπίτι θὰ πᾶμε. Μοῦ τὸ ὁρκίζεσαι ;....

—Ναί, σοῦ τ' ὁρκίζομαι !... 'Απάντησα, λαχταρώντας νὰ γνωρίσω τὴν πανέμορφη Νισσά, μὲ τὰ λαμπερὰ μαῦρα μάτια.

Γιατί ἀμέσως σκέφτηκα πὼς σίγουρα δὲν μποροῦσε νάναι ἄλλη ἀπ' αὐτήν, ἐκείνη ποὺ θέλησε νὰ μὲ δεχτῆ στὸ σπίτι της.

Κι' ἀφοῦ πετάχτηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ δωμάτιό μου καὶ πῆρα ἕνα μικρὸ ρεβόλβερ ποὺ εἶχα, γύρισα πίσω καὶ τῆς εἶπα τῆς γρηᾶς :

—Πᾶμε !... Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω.

* * *

Φτάσαμε στ' ἀρχοντικό. 'Η γρηὰ μοῦχε δέσει τὰ μάτια. Πατοῦσα ἀπάνω σ' ἕνα παχύτατο χαλὶ κι' ὁ ἀγέρας ποὺ ἀνέβαινα εἶχε μιὰ μεθυστικὴ μυρουδιά.

'Η γρηὰ μοῦ τράβηξε ἀπότομα τὸ μαντῆλι ἀπ' τὰ μάτια κι' ἐξαφανίστηκε, κλείνοντας πίσω τὴς μὲ δύναμι τὴν πόρτα, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχαμε μπῆ.

Βρισκόμουνα μέσα σὲ μιὰ κάμαρα ἀρκετὰ μικρή, ποὺ τὴν μισοφώτιζε μιὰ λάμπα. Οἱ τοῖχοι ἦσαν στολισμένοι μὲ πολύτιμα χαλιὰ καὶ σὲ μιὰ γωνιά, μέσα σ' ἕνα μικρὸ καὶ παράξενο μαγκάλι, καιγόντουσαν μυρωδικὰ τῆς 'Ανατολῆς.

Σχεδὸν ἀμέσως ἄκουσα ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο πίσω μου καὶ γυρίζοντας εἶδα τὴν Νισσὰ μὲ τὰ λαμπερὰ ὄμορφα μάτια.

'Η Νισσὰ — θὰ ἤτανε μόλις δεκαεφτὰ ὥς δεκαοχτὼ χρόνων — μὲ τὰ ἐβένινα μαλλιά της πεσμένα στοὺς ὤμους της, μοῦ χαμογελοῦσε κι' ἔδειχνε μέσα ἀπ' τὰ βυσσινιὰ χείλη της δυὸ σειρὲς ὁλόασπρα κοφτερὰ δοντάκια.

Βλέποντάς την ἤρεμη καὶ τολμηρή, βρῆκα πὼς ὁ φίλος μου ὁ Μεχμὲτ 'Αγᾶς μοῦχε παραστήσει πολὺ τραγικὰ τὰ πράγματα.

Τῆς χαμογέλασα λοιπὸν κι' ἐγώ, κι' ἐκείνη μ' ἔπιασε τότε ἀπ' τὸ χέρι καὶ μὲ κάθησε κοντά της στὸν καναπέ.

—'Ο ἄντρας μου ἔφυγε γιὰ τὴν Τεχεράνη, μοῦ εἶπε. Κι' ἔτσι μποροῦμε νὰ διασκεδάσουμε.

Κι' ἀμέσως χτύπησε τὰ χέρια της καὶ μᾶς ἔφεραν καφέ.

Ἄρχισε νὰ μιλάη τότε, μὲ μιὰ συγκινημένη φωνή, νὰ μοῦ λέη πόσο στενόχωρη ἦταν ἡ ζωή της καὶ πόσο ποθοῦσε μιὰ ἀλλαγή. Ὅσο μιλοῦσε τὰ μάτια της γινόντουσαν πιὸ παθητικὰ καὶ τὸ χέρι της ἔσφιγγε περισσότερο τὸ δικό μου. Σιγὰ - σιγὰ σύρθηκε κοντά μου καὶ ξαφνικὰ μ'ἀγκάλιασε μ' ὅλη τὴ δύναμί της κι' ἄρχισε νὰ μὲ φιλάη μὲ πάθος.

Τέτοια γλύκα, τέτοια φλόγα ἐρωτική, δὲν ξαναγνώρισα ποτὲ στὴ ζωή μου....

Ἄξαφνα ἡ Νισσὰ πετάχτηκε ἀπάνω κατατρομαγμένη. Εἶχε ἀκούσει ἕναν κρότο στὴν πλαϊνὴ κάμαρα. Καὶ μὲ μιὰ καταπληκτικὴ εἰκινησία καὶ δεξιοσύνη, ἁρπαξε ἕνα μαχαῖρι ἀπὸ μιὰ πανοπλία, ποὺ ἦτανε στὸν τοῖχο, τὸ ἔκρυψε στὸ μανίκι της, καὶ πρὶν φύγει, γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

—Περίμενε !...

Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ καὶ τράβηξα τὸ ρεβόλβερ μου, γιὰ νὰ εἶμαι ἕτοιμος γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Θυμόμουνα τὰ λόγια τοῦ φίλου μου. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἄκουσα θόρυβο στὴ διπλανὴ κάμαρα, φωνές, ταραχή, κι' ἔπειτα σιωπή. Τότε ἀμέσως ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ἡ Νισσά. Ἤτανε κατακίτρινη. Στάθηκε, ἀκουμπώντας στὸν τοῖχο σὰν ἕνα ἄγαλμα, μὲ τὰ χέρια πίσω. Χαμογελοῦσε κι' ἔδειχνε τὰ μυτερὰ ἄσπρα δόντια της. Σὲ λίγο ἔκανε μερικὰ βήματα μέσα στὴν κάμαρα, χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Μὰ εἶδα τὸ μαχαῖρι καὶ τὰ χέρια της νὰ εἶνε κατακόκκινα ἀπὸ αἷμα. Κι' ἄφησα μιὰ φωνὴ τρόμου :

—Θεέ μου !... Τί τρέχει ; τραύλισα.

'Η Νισσὰ πέταξε τὸ μαχαῖρι σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μὲ μιὰ ἀφάνταστη ψυχραιμία μοῦ εἶπε :

—Ἤτανε ὁ ἄντρας μου. Θὰ μᾶς σκότωνε καὶ τοὺς δυό. Προτίμησα νὰ τὸν προλάβω. Ἔλα νὰ ρίξουμε τὸ πτῶμα στὸν ποταμό...

Ἔμεινα ἀκίνητος, κυττάζοντάς την μὲ τρόμο.

Τότε ἡ Νισσὰ μὲ κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο περιφρόνησι καὶ σηκώνοντας τοὺς ὤμους της, μοῦ εἶπε μ' ἕναν τόνο, ποὺ δὲν θὰ τὸν ξεχάσω ποτέ :

—Τί παράξενοι ποὺ εἶσαστε σεῖς οἱ Γάλλοι !....

Κι' ἀμέσως φώναξε μιὰ ὑπηρέτρια καὶ τὴν διέταξε ν' ἀνοίξη τὸ παράθυρο.

Ὕστερα, σὰν νὰ ἔκαναν κάτι τὸ ἐντελῶς ἀσήμαντο, σήκωσαν τὸ αἱμόφυρτο πτῶμα τοῦ 'Αστούλλα καὶ τὸ ρίξανε στὸν ποταμό....

'Η φοβερὴ αὐτὴ σκηνὴ ἦταν πολὺ ἀνατολίτικη γιὰ ἕναν Παρισιάνο, καὶ χωρὶς νὰ συλλογιστῶ τίποτ' ἄλλο, ἔφυγα τρέχοντας. Κι' ὅταν ἔφτασα στὸ ξενοδοχεῖο μου, κλείστηκα στὴν κάμαρά μου, ἀναθεματίζοντας καὶ τὴν Νισσὰ μὲ τὰ λαμπερὰ μαῦρα μάτια κι' ὅλες μαζὶ τὶς ὤμορφες τῆς 'Ανατολῆς, τῆς λάγνας καὶ παθητικῆς 'Ανατολῆς....

τυχία του, ἐπῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ τῆς κάνη μιὰ τελευταία ἐρώτησι :

—Πῆτε μου, μίς, εἰλικρινῶς... Ἂν δεχόσαστε νὰ παντρευτῆτε ἕναν ἄνδρα, τί θὰ τοῦ ζητούσατε πρῶτ' ἀπ' ὅλα ;

—Τὰ λεπτά, σᾶς παρακαλῶ !....

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶχαν βγεῖ ἄξαφνα ἀπ' τὰ κόκκινα χείλη τῆς μὶς Κόλμπυ. 'Η ὤμορφη νέα....ὀνειρευόταν δίχως ἄλλο ὅτι βρισκόταν στὸ ταμεῖο τοῦ «Σίμπερ Μάζον» καὶ φώναζε κάποιο πελάτη, ποὺ ξεχνοῦσε νὰ πληρώση τὸ λογαριασμό του...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως τὸ κεφάλι της ἔπεσε στὸ κενὸ κι' ἡ μὶς Κόλμπυ ξύπνησε τρομαγμένη κι' ἔτριψε τὰ μάτια της. 'Ο χρυσοθήρας ἀπὸ τὸ Βορρᾶ εἶχε γίνει ἄφαντος !...

—Μπᾶ ! ἔκανε. Μοῦ φαίνεται ὅτι κοιμήθηκα λιγάκι... Τί περίεργο !... Καὶ τί γίνηκὲ ὅραγε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χρυσάφι ;...

Κι' ἔπειτα μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, σὰν νὰ ὀνειρευότανε ἀκόμα :

—Τί κρίμα ! 'Ἦταν τόσο συμπαθητικός... Μὰ ἦταν ἀλήθεια τάχα ἢ μήπως τὸ εἶδα στ' ὄνειρό μου ;

Κι' ἡ μὶς Κόλμπυ, ὅπως ἦταν κουρασμένη, στήριξε πάλι τὸ κεφάλι της κι' ἀποκοιμήθηκε....

'Ο. ΧΕΝΡΥ

ΜΙΚΡΑ—ΜΙΚΡΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Ἕνα ἀμερικάνικο περιοδικὸ περιγράφει μιὰ παραδοξοτάτη χρονία νόσο, ἀπὸ τὴν ὁποία προσεβλήθη ἕνας δυστυχὴς 'Αμερικανός, 'Εδουάρδος Γκρὴν ὀνομαζόμενος. 'Η ἀρρώστεια αὐτὴ συνίσταται στὴ σκλήρυνσι τοῦ δέρματος καὶ στὸ σχηματισμὸ ἑνὸς πετρώδους στρώματος ἐπάνω σὲ ὅλο τὸ σῶμα τοῦ πάσχοντος. Οἱ γιατροὶ ὀνομάζουν τὴν ἀρρώστεια αὐτή, ἡ ὁποία εἶνε σπανιωτάτη, «ἀποστέωσι τῶν ἱστῶν». Ἤδη γύρω ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ δυστυχισμένου 'Αμερικανοῦ καθὼς καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἐσωτερικὰ ὄργανα τοῦ σώματός του ἀρχίζει ν' ἀναπτύσσεται τὸ πετρῶδες ἐπίστρωμα, τὸ ὁποῖο θὰ τὸν ὁδηγήση στὸ θάνατο, ἀφοῦ καταστήσει τὸ σῶμα του σκληρὸ καὶ ἀλύγιστο σὰν ἄγαλμα ἀπὸ γρανίτη ! Χαρακτηριστικὸ σχετικῶς εἶνε ὅτι μονάχα τὸ πρόσωπο καὶ τὸ στῆθος τοῦ πάσχοντος δὲν ἔχει....ἀπολιθωθεῖ ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ διατηρεῖ ἀκόμη τὴν ἐλαστικότητά του καὶ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκκρίνη ἱδρῶτα.